

Kristi himmelfärdsdag 2022

”Och de var ständigt i templet och prisade Gud” (Luk 24:53). De sista orden i dagens evangelium säger oss mycket. Lärjungarna har just bevittnat hur Jesus ”lämnade dem och fördes upp till himlen” (Luk 24:51). Detta är inget avsked utan början på ett nytt förhållningssätt: hädanefter är de ständigt i Guds tempel och prisar honom. Och så har Jesu lärjungar gjort ända sedan dess. Vi har samlats till lovsång i Guds tempel. Vi har alltid försökt leva djupt förenade med Jesus för att prisa och tacka honom. På så sätt har vi redan tagit ut något av himlens liv i förskott. Även om vi inte har Jesus kroppsligen närvarande hos oss, så är vi genom bön och lovsång djupt förenade med honom. Och genom eukaristin är Jesu kropp faktiskt hos oss. Hela vårt liv blir ett slags tempeltjänst, eftersom hela skapelsen är till för att förhärliga och lovsjunga Skaparen. Allt vad vi gör kan vi infoga i vår lovsång. Varje människa vi möter får vi tacka Gud för och anbefalla åt honom. När Jesus uppstiger till himlen lämnar han oss inte kvar och överger oss. Han förblir närvarande på ett annat och nytt sätt. Himlen kommer till oss i fördold gestalt här på jorden, när vi blir kvar i Guds närvaro och lever till hans ära och pris. Vi ”har blivit rustade med kraft från höjden” (Luk 24:49). I den helige Andes kraft får vi fullgöra vårt uppdrag här på jorden i väntan på att få komma hem till det som är det egentliga och definitiva målet för vårt och hela världens liv: Guds eviga härlighet. Medan vi väntar på att Gud skall bli allt i alla, får vi söka honom överallt och alltid, i allt och alla.

När den förhärligade Jesus återvänder till sin Fader vill han ge oss sin helige Ande för att påminna oss om allt vad han sagt och gjort. I väntan på pingstens under kan vi, Jesu alla lärjungar genom tiderna, fortsätta att ropa, att böna och be: Kom, helige Ande. Under denna pingstnovena får vi och hela kyrkan hålla ut i denna bön och längtan efter Anden och hans ljuvliga gåvor, som skall förgylla hela vår tillvaro och smycka och försköna vår inre människa. Med Andens ögon får vi se på allt som finns till och där upptäcka Guds fördolda närvaro och nåd. ”Ni skall få kraft när den helige Ande kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns” (Apg 1:8). Vi får inte Anden bara för oss själva utan för att få kraft och frimodighet för att vittna om Jesus i Eskilstuna, i hela Sörmland och Östergötland. Överallt får vi göra Jesus synlig genom vårt sätt att leva och hörbar genom våra ord.

”Låt oss orubbligt fortsätta att bekänna vårt hopp, ty han som gav oss löftena är trofast” (Heb 10:23). Vi lever i hoppets atmosfär, eftersom vi litar på Guds löften att vi en gång skall nå fram till det eviga liv där Jesus redan väntar på oss. Men under tiden, ja, ända fram till tidens slut, får vi försöka gestalta vårt hopp genom att leva i Jesu tjänst och efterföljd. Hoppet driver oss framåt genom alla

svårigheter och motgångar. Inget lidande och ingen sorg kan ta ifrån oss detta djupa hopp, att vi en gång skall nå fram till den eviga härlighet som övergår allt vad vi kan föreställa oss och drömma om. Hoppet gör oss inte främmande för livet här nere. Det gör oss ännu mer medvetna om att Jesus redan här och nu är med oss för att hjälpa oss att älska varje människa som han sänder i vår väg. Hoppet kan liksom locka fram Jesu fördolda närvaro i alla vi möter och i allt som sker. Hoppet, denna teologala dygd och kraftkälla, har en förunderlig förmåga att styrka oss i livets svåraste och till synes mest utsiktslösa situationer. Genom hoppet har vi redan nu fått in en liten fot i himlen.

”Kristi himmelsfärd är början till vår upphöjelse och hela kyrkans kropp är kallad till den härlighet dit hennes huvud och Herre har gått före”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi är på samma väg som Jesus, han som är själva Vägen, Sanningen och Livet. Vi får lita på att han vill leda oss fram till vårt himmelska mål, när vi troget går i hans fotspår och vittnar om vår tro på honom. Samtidigt är det inte så lätt att veta hur vi skall vittna om honom på ett sätt som människor kan ta till sig. Våra ord räcker liksom inte till. Det religiösa språket är främmande för många omkring oss. Men kärlekens och godhetens språk förstår alla. Om vi gör det som är gott och sant, om vi tjänar de fattiga och klär de nakna, om vi delar med oss av allt som är vårt, då kan även den mest hårdhudade tuffing börja ana något om den levande Guden. Det är därför vi alltid måste ha Jesu liv för ögonen och se hur det återspeglas i de heligas liv.

Varje dag på nytt får vi be om den helige Andes ljus och kraft, så att vi kan göra något vackert för Jesus. Om vi har denna djupa längtan efter att leva i hans närvaro och i hans tjänst, då kommer det alltid att visa sig hur vi bäst kan tala hans ord och göra hans gärningar. Genom vårt dop och vår konfirmation tillhör vi Kristi mystiska kropp. Hans nåd pulserar inom oss och gör oss i stånd att bli honom allt mer lika. Han vill handla genom oss. Han vill tala genom oss. Vi får bli allt mer genomskinliga och återspegla honom för varandra.

I vår tid finns det tyvärr många som ser negativt på allt vad religion heter. De menar att religion bara ger upphov till konflikter och gör livet svårt för människor. Därför är det så viktigt att vi som kristna visar att vår tro ger oss en djup inre frid och glädje och samtidigt gör oss i stånd att visa Jesu egen kärlek till alla människor, inte minst till dem som motarbetar eller ser ner på oss. Bakom all kritik och hårda ord vi får höra finns det ofta en dold längtan efter Gud och allt vad han vill ge oss. Därför är det så viktigt att vi verkligen vill visa människor vem Jesus är och hur stor kärlek han har också till dem. På så sätt kan vi faktiskt göra något av himlens verkligen synligt här på denna jord, där det finns så mycket lidande och nöd. Då blir nöd till nåd. Då blir den Osynlige synlig...

